

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/20/2020
Identifikačné číslo spisu:	8716202132
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8716202132.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V. W., bytom vo B., M. XXX/XX, zastúpeného JUDr. Rolandom Kovácsom, advokátom so sídlom v Košiciach, Mäsiarska 30, proti žalovanému Letisko Poprad - Tatry, a.s., so sídlom v Poprade, Na letisko 100, IČO: 35 912 651, zastúpenému Mgr. Luciou Lorenčíkovou, advokátkou so sídlom v Poprade, Murgašova 86/1, o určenie neplatnosti výpovede s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 17Cpr/4/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 6. septembra 2018 sp. zn. 24CoPr/1/2018 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. septembra 2017 č.k. 17Cpr/4/2016-336 určil, že výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z 18. novembra 2015, daná žalovaným žalobcovi 19. novembra 2015 je neplatná. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žaloba je dôvodná. Uviedol, že pri uplatnenom výpovednom dôvode podľa § 63 ods. 1 písm. b/ zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej aj „Zákonník práce“) sa zamerail na preskúmanie otázok, či došlo k prijatiu písomného rozhodnutia organizácie, o aký charakter organizačnej zmeny na základe tohto rozhodnutia išlo (zmena úloh, technického vybavenia, zníženie stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce, iná organizačná zmena), či sa stal žalobca v dôsledku jej prijatia nadbytočným a či je daná príčinná súvislosť medzi nadbytočnosťou zamestnanca a prijatou organizačnou zmenou. Ďalej súd prvej inštancie zisťoval, či žalovaný si v súvislosti s výpoveďou splnil ponukovú povinnosť vyplývajúcu mu z § 63 ods. 2 Zákonníka práce a či zo strany zamestnávateľa nedošlo k diskriminačnému konaniu. Uviedol, že v písomnej výpovedi je uvedené rozhodnutie organizácie z 25. septembra 2015, ktorým malo dôjsť k zvýšeniu konkurencieschopnosti, k zvýšeniu efektivity práce a k znížovaniu nákladov znížením stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť lepšiu efektívnosť práce. Vychádzajúc z platnej kolektívnej zmluvy (čl. 5) je podľa súdu prvej inštancie zrejmé,

že zamestnávateľ sa zaviazal predložiť k prerokovaniu zdôvodnenie plánovaných organizačných opatrení, počtu a štruktúry pracovných miest, ktoré sa majú zrušiť, najneskôr jeden mesiac pred termínom realizácie týchto opatrení. Žalovaný túto povinnosť splnil listom z 29. septembra 2015. Odborový orgán predložený návrh prerokoval so zamestnávateľom 12. októbra 2015. Následne 10. novembra 2015 žalovaný prerokoval a schválil zmeny organizačnej štruktúry v spoločnosti. Predstavenstvo pod č. uznesenia 10/2015 schválilo prijatie zmeny organizačnej štruktúry spoločnosti s účinnosťou k 1. marcu 2016, spočívajúcej v zrušení pracovných miest o dve pracovné miesta. Zároveň bol štatutárny orgán spoločnosti poverený prerokovať výpoveď zamestnancov s výborom ZO IOZ. Teda podľa súdu prvej inštancie až uznesenie č. 10 o schválení organizačnej štruktúry spoločnosti z 10. novembra 2015 bolo rozhodnutím, na základe ktorého žalovaný uplatnil výpovedný dôvod rozviazania pracovného pomeru so žalobcom. Až na základe tohoto rozhodnutia došlo k nadbytočnosti jedného pracovníka v pracovnej pozícii BO. Dané rozhodnutie sa však vo výpovedi neuvádza. Z uvedeného dôvodu je podľa súdu prvej inštancie výpoveď skutkovo vymedzená s odkazom na § 61 ods. 2 Zákonníka práce nedostatočne a neurčito. Súd prvej inštancie konštatoval, že uplatnený výpovedný dôvod spočívajúci v znížení počtu zamestnancov na úseku BO musí byť v príčinnej súvislosti s nadbytočnosťou zamestnanca. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že zamestnávateľ ukončil pracovný pomer výpoveďou práve so žalobcom z dôvodu ním podávaných opakovaných sťažností a podaní týkajúcich sa práce a pracoviska. Žalovaný výpoveďou uplatnil následne výkon práv v rozpore s dobrými mravmi (§ 13 ods. 3 Zákonníka práce), pre ktorý dôvod je podľa neho rovnako možno výpoveď určiť za neplatnú.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 6. septembra 2018 sp.zn. 24CoPr/1/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie podľa neho v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Odvolací súd dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil, sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu. Odvolací súd uviedol, že pre splnenie povinností vyplývajúcich pre zamestnávateľa z § 63 ods. 2 Zákonníka práce je (ďalšou) hmotnoprávnou podmienkou platnosti skončenia pracovného pomeru z výpovedného dôvodu § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Odvolacie dôvody odvolateľa spočívali v tom, že nesúhlasil s posúdením formálnej stránky výpovede, kedy je poukázané, že dôvodom pre výpoveď z pracovného pomeru je rozhodnutie štatutárneho orgánu zamestnávateľa z 25. septembra 2015. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu sa stotožnil s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie. Zákonník práce ukladá v § 1 ods. 6 povinnosť zamestnávateľovi postupovať tak, ako to ustanovuje Zákonník práce, bez možnosti odchýliť sa od jeho znenia v prípade, že to nie je výhodnejšie pre zamestnanca. V danom prípade z vykonaného dokazovania podľa odvolacieho súdu nepochybne vyplýva skutočnosť, že predmetné písomné rozhodnutie zamestnávateľa bolo prijaté po predchádzajúcej procedúre zaužívej u zamestnávateľa, kedy na zasadnutí predstavenstva 25. septembra 2015 bola prerokovaná zmena organizačnej štruktúry, pričom z uznesenia vyplýva, že členovia predstavenstva súhlasili s rozhodnutím, no zároveň poverili predsedu predstavenstva prerokovať túto štruktúru pred jej prijatím s odbormi a po prerokovaní predložiť štruktúru na schválenie jej prijatia predstavenstvu a následne prerokovať výpovede s odbormi. Odvolací súd konštatoval, že z uvedeného vyplýva, že na tomto zasadnutí predstavenstva došlo k definitívnemu rozhodnutiu a k prijatiu písomného rozhodnutia zamestnávateľa o znížení stavu zamestnancov, nakoľko na tomto zasadnutí došlo k započatiu tohto procesu, ktorý bol podmienený prerokovaním organizačnej štruktúry odbormi. Každé takéto rozhodnutie, ktoré je podkladom pre výpoveď z pracovného pomeru, musí byť prijaté v príčinnej súvislosti s cieľom zvýšenia efektívnosti práce, teda, určitých finančných šetrení na strane zamestnávateľa. Správne podľa odvolacieho súdu poukázal súd prvej inštancie na skutočnosť, že v priebehu podania výpovede žalobcovi predĺžil pracovné zmluvy pracovníkom zamestnaným na dobu určitú, čo nepochybne možno hodnotiť ako postup, ktorý je v rozpore s dosiahnutím zásady efektivity práce a úsporných opatrení, ktoré boli deklarované ako dôvod pre skončenie pracovného pomeru. Aj vzhľadom na toto odôvodnenie súdu prvej inštancie považoval odvolací súd za nedôvodné odvolanie zo strany zamestnávateľa.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodu, že rozhodnutie

odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) a z dôvodu, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Odklon vidí od nasledujúcich rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/2/2008, 2Cdo/160/2011, 3Cdo/33/2008, 3Cdo/261/2007. Žalovaný vidí nesprávne právne posúdenie veci v tom, že súd výpoveď danú žalobcovi označil za nedostatočnú a nezrozumiteľnú za súčasnej absencie naplnenia formálnych podmienok výpovede spočívajúcich v nesprávnom označení rozhodnutia žalovaného, ktoré bolo dôvodom výpovede. Nesprávnym je podľa neho aj právne posúdenie v časti, v ktorej tak odvolací, ako aj súd prvej inštancie hodnotil rozhodnutie žalovaného v kontexte výberu konkrétneho zamestnanca. Z hľadiska § 420 písm. f/ CSP namietajú, že súd prvej inštancie naznačil možnú diskrimináciu, avšak ostala nevysvetlená a arbitrárna. Odvolací súd sa tým nezaoberal. Rozsudok považuje za zmätočný a arbitrárny.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhuje dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým

spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. V danom prípade žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

11.1. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11.2. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I.ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11.3. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.". Toto stanovisko je naďalej aktuálne (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

11.4. V posudzovanom prípade je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. V odôvodnení rozhodnutí súdy citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmatečným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pokiaľ žalovaný namieta, že sa odvolací súd nezaoberal jeho argumentáciou o možnej diskriminácii, najvyšší súd uvádza, že nejde o argumentáciu, na ktorej by založil svoje rozhodnutie.

11.5. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

11.6. Na podklade vyššie uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

12. Žalovaný prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

12.1. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

12.2. Pre právnú otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Pokiaľ dovolateľ neoznačí alebo nesprávne označí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (2Cdo/203/2016, 3Cdo/28/2017, 4Cdo/14/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/50/2017 a 8Cdo/141/2017).

12.3. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pritom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Pokiaľ dovolateľ nevysvetlí, ktoré rozhodnutie treba považovať za „skorší prípad“, dovolací súd nemá podklad pre takéto posudzovanie (nemôže posúdiť, či skutočne došlo k dovolateľom tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže prikrčiť k meritórному dovolaciemu prieskumu.

12.4. Rozhodnutia, od ktorých vidí žalovaný odklon, riešia výklad skutkového vymedzenia výpovede, v danom prípade však vo výpovedi danej žalovaným nie je rozhodnutie, ktorým došlo ku organizačnej zmene, ale rozhodnutie, ktoré bolo len návrhom organizačnej zmeny. Uvedený návrh bol definitívne prijatý až 10. novembra 2015. Súdny nepreskúmavali výber konkrétneho zamestnanca, ako žalovaný v dovolaní uvádza, ale preskúmavali príčinnú súvislosť, kedy každé rozhodnutie, ktoré je podkladom pre výpoveď z pracovného pomeru, musí byť prijaté v príčinnej súvislosti s cieľom zvýšenia efektivity práce, pri ktorom dospeli k záveru, že príčinná súvislosť splnená nebola.

12.5. Žalobca neuviedol žiadnu právnú otázku, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe, ktorá by bola podkladom pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Iba samotné konštatovanie, že odvolací súd vec nesprávne posúdil, nenapĺňa predpoklady vyplývajúce z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

13. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.